

lidt Beskyttelse, men vi ville have tilstrækkelig Beskyttelse. Jeg turde maaske sige, at naar vi undersøge, hvad den tilstrækkelige Beskyttelse er i ethvert Tilfælde, maa vi først og fremmest sige, at Beskyttelse er ikke høj Told i og for sig, saasom det selvfølgelig er nødvendigt — og det er der ogsaa blevet gjort opmærksom paa under Debatten — at afveje det ene Krav mod det andet, at afveje Produktion mod Forbrug. Og i det Øjeblik, vi f. Eks. have en Forretning som Poléranstalten, hvor der maaske kun er beskæftiget 25 Arbejdere, men hvor Tusinder af Forbrugere berøres deraf, saa staa Publikums Interesser for mig som det væsentlige. Men i det Øjeblik vi have en Produktion, som beskæftiger mange Arbejdere i Forhold til det Forbrug, der er, saa maa jeg tilstaa, at jeg mener, at Forbrugernes Interesser maa vige for Producenternes.

Jeg tror, at naar der fra det ærede Medlem for Horsens og ogsaa fra de radikale blev rettet et noget stærkt Angreb og Kritik mod Flertallets Optræden i Udvalget, saa har det været noget paa sin Plads, thi de have nemlig i Virkeligheden ikke sondret der, hvor de skulde sondre. Ganske vist ved jeg nok, at man ikke kan nøjes med at fremsætte smukke Principper og heller ikke nøjes med at gaa ud i Livet, det har der heller ikke været Tid til. Men de Herrer kunde have taget en Enquête op. De kunde have afstemt de forskellige Positioner noget bedre, end Tilfældet har været. De kunde have undersøgt, hvorvidt en Position berørte et Erhverv mere eller mindre gavnligt og et andet maaske skadeligt. Men hele denne Undersøgelse har Flertallet ladet ligge, og jeg forstaar derfor godt, at min ærede Kollega for Horsens har følt sig ilde berørt ved den Maade at arbejde paa, navnlig da det ærede Medlem maaske kom ind i Tinget med den Overbevisning, at man altid i et Udvalg havde den Opgave at gøre et stort og grundigt Arbejde, og at ikke undertiden Opgaven kun var den hurtigt at faa en Ting ført igennem.

Jeg skal nu tillade mig at gøre en Del Bemærkninger om enkelte Forslag og enkelte Positioner, uagtet der er en meget stærk Stemning for at afslutte, som den ærede Ordfører sagde. Men jeg maa tilstaa, at selv om jeg meget nødig vil trække alt for store Veksler paa det høje Tings Tid, saa er der dog visse Ting, jeg maa have Lov til at sige. Det er nu en Gang nødvendigt for os at præcisere de Punkter, hvor vi i Virkeligheden mene, at

det ærede Flertal ogsaa gennem sine Ændringer har handlet uret mod det danske Erhvervsliv.

Jeg skal først berøre hele Gruppen: den kemiske Industri, og om den maa jeg sige, at jeg finder, at de Herrer have stillet sig alt for ubilligt overfor den. De Herrer maa dog forstaa og vide, at det er en Industri, der vil have Fremtidsmuligheder. Tænk blot paa, hvor lidt der var af den for ti Aar siden, og hvor stor en Værdi denne Industri nu har. Spørgsmaalet bliver, om vi ikke selv skulde have Lov til at være med i denne Industri. Jeg tror, at man har taget for haardt paa den paa mange Punkter. Jeg skal saaledes nævne Svovlsyre. Der burde den nuværende Sats af 2 Øre sikkert bibeholdes. Et andet Punkt er flydende Kulsyre. Der antager jeg, og vist ikke med Urette, at naar Ændringen under Nr. 4 har ladet flydende og komprimeret Luft indgaa under Positionen til 10 Øre, er det en Indrømmelse til mit Standpunkt, hvorfor jeg med Glæde skal stemme for Flertallets Ændringsforslag under Nr. 4.

Jeg vender mig saa til de mineralske Vande, Position Nr. 11, og jeg vil der gerne spørge de radikales Ordfører, hvorfor han egentlig saa gerne vil have, at de mineralske Vande skulde være fri. De mineralske Vande, der indføres, ere i det væsentlige Luksusdrikke. Selv syge Mennesker bruge dog i Regelen danske mineralske Vande, de Ting, vi selv lave, og ikke de fine, udenlandske Mineralvande. Tolden der kan i alt Fald forsvares som en Luksusskat, og jeg kan derfor ikke se nogen Grund til Nedsættelse der.

Jeg vender mig dernæst til Position Nr. 19, til Flertallets Ændringsforslag om at nedsætte Tolden fra 25 til 23 Øre paa fremmed Spiritus. Jeg kan kun sige, at denne Ændring synes mig noget doktrinær. Jeg forstaar ikke, hvorfor man absolut vil sætte det ned til 23 Øre, naar Ministeren foreslaar 25 Øre. Men i det Øjeblik det ærede Flertal virkelig skulde mene, at en saadan Ændring var nødvendig af Hensyn til det indenlandske Brændevin — jeg tror nu ikke, det vil blive dyrere ved denne Forhøjelse — nuvel, saa har jeg ikke noget mod, at man forhøjer Prisen paa indenlandsk Brændevin med 2—3 Øre, og jeg antager, at det vilde faa en meget velvillig Modtagelse baade her og i det andet Ting.

Jeg vender mig nu til Positionerne 16 og 20—24, nemlig paa den ene Side Vin og paa den anden Side Dyr. Maa jeg der